

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Fegyveresek a gázlónál**

1. Fegyveresek a gázlónál

Mirella

A szekér kerekei halkan nyikorogva vágtak bele a gázló felé vezető saras nyomvonalba. A hűvös pára még gomolygott a patak felszíne felett, mikor Borda hirtelen szorosabbra fogta a gyeplőt, s feszülten a távolba mutatott.

– Lovasok a gázlónál – mormolta fojtott, szaggatott hangon. – Nem jobbágyok.

Mirella szíve hevesebben vert a közeledő patkózaj hallatán, de egyetlen gyors, megszokott mozdulattal elsimította a bak előtti vastag gyapjútakarót. Csupán egyetlen centire állt a sarka a rejtett rekesz titkos nyitójától; a Garai-félék alól elcsent leleplező lajstromok szorosan, háborítatlanul pihentek a duplafenék sötétjében.

– Csak nyugalom, Borda – suttogta feszülten, míg arcára máris felültette a megszokott, ártatlan vándoráros mosolyt. – Ha a tisztartó hajdúi azok, majd megédesítjük a szájukat valami huncut mesével.

A patak sekély vizébe gázoló kerekek felcsapták a kávészínű habot. A túlparti fűzfák alól három sötét köpenyes alak léptetett elő, egyenest a szekér felé tartva. Borda keze megfeszült a bakra készített furkósbot markolatán, miközben Mirella igazított egyet a kendőjén, felkészülve a küszöbön álló veszélyes találkozásra.